

PUKJE en
de kat met
de drie poten

Pukje en de kat met de drie poten

De zomervakantie is voorbij. Marjolein staat een beetje aarzelend voor de poort van de grote school. Ze gaat naar het eerste leerjaar bij de strenge juffrouw Kaat. Hopelijk zal het geen saai schooljaar worden.

De bel rinkelt. Even later zit Marjolein in de klas op de achterste rij. Naast haar zit een meisje met warrig haar. Ze is nieuw op school. Haar rok reikt tot aan haar tenen en wordt opgehouden met bretels. Ze draagt een grasgroene bloes en donkerrode puntlaarsjes. Haar naam is Pukje. Pukje knikt naar Marjolein en Marjolein lacht terug. Het meisje ruikt een beetje raar, maar ze lijkt wel aardig.

Juffrouw Kaat wil weten of iedereen kan tellen. De kinderen moeten de stoelen in de klas tellen, de vensters in de muur en de krijtjes van het bord. Marjolein geeuwt. De juffrouw kijkt de klas rond. Haar ogen stoppen bij Pukje.

‘Pukje, hoeveel poten heeft een kat?’

‘Drie poten, juffrouw,’ zegt Pukje zacht.

‘Maar Pukje toch, heb jij nog nooit een kat gezien of kun je nog niet tellen?’

De kinderen lachen, maar Pukje wordt rood en buigt haar hoofd.

Na het tellen mogen de kinderen verven. Marjolein verft een huis met bomen. Haar tong hangt uit haar mond. Voorzichtig maakt ze de vensters geel en het gras groen. De tekening is bijna klaar. Plots stroomt er een vieze plas water over haar tekening. Verschrikt kijkt ze op. Pukje heeft het bekertje met water omgestoten. Beteuterd kijken de twee meisjes elkaar aan.

‘Pukje toch, viespeuk!’ zegt de juffrouw, die het ook gezien heeft. ‘Kijk nu wat je gedaan hebt. Blijf jij tijdens de speelplaats maar binnen om alles op te ruimen.’

Pukje bijt op haar lip.

Op de speelplaats loopt Marjolein naar de andere kinderen. Ze praten over Pukje.

‘Heb je haar rok met bretels gezien?’

‘En dat haar...dat heeft ze zeker nog nooit gewassen.’

‘En haar oren stinken...’

‘Er zit zalf in haar oren,’ weet Annelore. ‘Daarom stinken ze zo.’

‘Zalf? Wat voor zalf?’ De kinderen kijken Annelore vragend aan.

‘Stinkzwammenzalf,’ antwoordt ze.

‘Maar, waarom doet ze die zalf in haar oren?’ vraagt een jongen uit een andere klas.

‘Omdat ze een heks is... zo ziet ze er toch uit!’ roept er iemand.

‘Een heks? vraagt de jongen. ‘Kan ze dan toveren?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordt Annelore. ‘Maar tellen kan ze zeker niet.’

De kinderen lachen, Marjolein zwijgt.

Wanneer iedereen de klas binnenkomt, vraagt juffrouw Kaat fluisterend aan Marjolein of ze niet liever vooraan wil zitten om te verven. Er is nog een plaats vrij naast Annelore.

Marjolein kijkt naar Pukje, die achteraan alleen op de bank zit. Pukje verbergt haar gezicht achter haar warrige haar.

'Eh... nee hoor, ik blijf liever waar ik nu zit... ik zit daar goed.'
Juffrouw Kaat trekt haar wenkbrauwen op, maar zegt niets.
Terwijl Marjolein naar haar plaats gaat, begint de les alweer.

Zodra de schoolbel gaat, lopen de kinderen naar buiten.
Marjolein loopt met Pukje mee naar huis. Pukje woont niet ver van de school.
'Bedankt Marjolein, dat je toch nog naast me wilt zitten,' zegt Pukje verlegen. 'Ik zal in het vervolg beter opletten met de verf.'

Marjoleins mond valt open.

'Heb jij gehoord wat juffrouw Kaat vroeg? Hoe kan dat? Ze sprak heel zacht en jij zat achteraan in de klas?'

'Ik hoor goed, omdat ik oorzalf heb gekregen van mijn mama. Ze wil dat ik goed zou opletten in de klas.'

'Oorzalf?'

'Ja, kijk maar.' Pukje haalt een doosje uit haar tas en houdt het Marjolein voor. De sterke geur doet het meisje achteruitdeinzen.

'Wat is dat?'

'Stinkzwammenzalf!' zegt Pukje trots. Mama heeft wel honderd verschillende zalfjes en poedertjes. Ze kan ook een beetje toveren. Misschien word ik later net zo goed als zij, maar eerst moet ik naar school.' Pukje kijkt een beetje sip.
Marjolein weet niet wat ze moet zeggen. Ze komen aan bij een klein scheef huisje dat tegen een groot gebouw aanleunt.

Pukje duwt de deur van het huisje open. 'Kom je nog even mee naar binnen?'

'Liever niet. Ik moet naar huis.!' Marjolein draait zich om en holt weg.

De volgende dag zit Marjolein alleen. Pukje is er niet.
Marjolein kijkt voortdurend naar de deur. Ze is toch niet ziek?

Plots gaat de deur open. Pukje komt binnen. Juffrouw Kaat kijkt haar streng aan.

'Pukje, je bent te laat!'

'Sorry juffrouw, ik wou helemaal niet te laat komen, maar mevrouw Petronella wou eerst niet met me meekomen.'

'En wie is mevrouw Petronella?'

'Mijn kat,' antwoordt Pukje en vanachter haar benen komt een grote grijs gestreepte kat te voorschijn. Trots zet Pukje haar op de tafel van de juffrouw. De kinderen staren met open mond naar het dier. De kat heeft maar drie poten, twee achteraan en één vooraan in het midden, alsof het zo hoort.

'Ga nu maar terug naar huis,' zegt Pukje tegen de kat.

Ondanks haar drie poten, springt ze lenig van de tafel en stapt met haar staart hoog in de lucht de deur van het klaslokaal uit.

Pukje gaat weer op haar plaats, naast Marjolein zitten. De kinderen kijken haar bewonderend aan en praten door elkaar. Juffrouw Kaat haar gezicht is zo wit als het krijt. Ze draait zich om en schrijft sommen op het bord.

Pukje kijkt naar Marjolein en knipoogt. Marjolein lacht en knipoogt terug naar haar vriendin.

Het zal zeker geen saai schooljaar worden.